

[Frank Pedersen]

Forslaget drejer sig om en ændring af distriktstoldkamrenes stilling. Vi finder, det er en god ting, at der lægges op til et nærmere samarbejde mellem borgere og toldkamre, og det kan vi fuldt ud støtte.

Vi er noget betænkelige ved den indskrænkning i adgangen til at klage over afgørelser, som foreslås. En klage kan jo på den måde ikke komme uden for selve systemet, og vi vil gerne i udvalget se på, om borgerens klagemuligheder er tilstrækkeligt tilgode- set.

Ove Jensen (FP):

Fremskridtspartiet vil stemme ja til forslaget, og det vil vi gøre, selv om vi ikke bryder os om for mange bemyndigelser til ministre, hverken til skatteministeren eller til andre ministre. Vi opfatter det således, at de administrative forenklinger, der ligger i forslaget, langt overskygger de eventuelle ulemper, der kan være ved de bemyndigelser.

Der står i den skriftlige fremsættelse:

»Det er dog samtidig i lovforslaget bestemt, at der skal være adgang for ministeren til på eget initiativ at tage en afgørelse, der er truffet af toldvæsenet, op til nærmere undersøgelse og afgørelse.«

Jeg lægger afgørende vægt på, at dette afsnit bliver bibeholdt i lovforslaget. Jeg forstår det således, at hvis der i et enkelt tilfælde skulle være en emsig tolder et eller andet sted, som træffer en forkert afgørelse, så kan den, det går ud over, f.eks. henvende sig til mig eller et andet folketingsmedlem, og jeg kan tage det med over til ministeren. Er det korrekt forstået, at i de forhåbentlig få tilfælde, som forekommer, kan ministeren ændre afgørelsen og vil gøre det?

Ministeren for skatter og afgifter (Foighel):

Jeg takker for Socialdemokratiets og de andres partiers tilslutning til dette lovforslag. Det er jo rigtigt, som det er blevet sagt, at der her er tale om en forenkling.

Jeg er dybt uenig med hr. Lenger i hans opfattelse af den problemstilling, der ligger bag lovforslaget. Det er ikke blot et spørgsmål om antallet af sager, det er også et spørgsmål om, hvor hurtigt sagerne afgøres, hvilke omkostninger der er forbundet med afgørelserne, og hvilket spild der er vedrørende nerver, tanker, anstrengelser og lign.

for at bringe en klage igennem. Det er en klar erfaring fra disse afgiftssager, og som vi i øvrigt har fra skattesager, at den omstændighed, at der er en lang og indviklet klageprocedure, gør, at denne lange og omstændelige klageprocedure benyttes, selv om det viser sig – og det kunne sagkyndige måske vide fra starten – at denne lange klageprocedure har været fuldstændig overflødig og kun betydet omkostninger og ærgrelser for den enkelte borger.

At det er klageren, der skal tage stilling til, om der skal klages, kan vi godt være enige om, hvis det drejer sig om klage i første instans, og også hvis der er tale om en appelmulighed for den enkelte klage, simpelt hen fordi klagen bliver behandlet på en bedre måde, hvis den kommer igennem i hvert fald to instanser. Men om det giver en større retssikkerhed, at en klage går igennem tre instanser, fire instanser eller fem instanser, som der jo kan være tale om her, strækkende sig over et antal år, har jeg min store tvivl om. Når vi begrænser klageadgangen, hjælper vi også klageren på den måde, at han ikke fristes til at føre en fuldstændig håbløs klagesag igennem.

Når ministeren har adgang til at tage sager op, er det ikke en adgang, der er lavet specielt for folketingsmedlemmer, således at de kan bede ministeren om at tage en klage op. Det er et skøn, den til enhver tid siddende minister kan udøve, hvis hensynet til retsdannelsen gør det nødvendigt, at en afgørelse bliver undersøgt mere generelt og bliver truffet ud fra en stærkere generel hensyntagen.

Jeg er glad for de bemærkninger, der er gjort af nogle af ordførerne, om hensynet til borgerne, netop dette, at der fra 1. januar etableres et meget direkte samarbejde mellem Toldvæsenet og Toldvæsenets brugere rundt om i landet ved de enkelte distriktstoldkamre. Jeg tror, det vil være godt for dansk erhvervsliv, og det vil være godt for Toldvæsenet, at dette samarbejde bliver etableret.

Lenger (SF):

Jeg er enig med ministeren i, at det ikke nødvendigvis er antallet af klager, der er afgørende. Selv om der kun kom en enkelt klage, kunne der være grund til at opretholde klagemuligheden. Men det er ikke det, der er det afgørende, det er jeg enig i. Det er helt